

ART GALERIA OBERTA

Jocs de paraules amb el ressò de Brossa

La Fundació Vila Casas acaba d'obrir una temporada d'exposicions al Palau Solterra de Torroella de Montgrí amb els gironins Pau Baena i Núria Merino

TINA CASADEMONT

● Els gironins Pau Baena i Núria Merino són els dos artistes amb què la Fundació Vila Casas acaba d'obrir la nova temporada d'exposicions temporals al Palau Solterra de Torroella de Montgrí. Són dos artistes amb propostes ben diferents, però amb un fascinant nexa en comú, com és la vinculació al món poètic i literari de Joan Brossa.

Pau Baena presenta *País de Kafka* a la sala de les Cavallerisses, un espai històric i singular que l'artista respecta al màxim amb delicades intervencions, poemes visuals i pintures de densitat simbòlica, però de forma pulcra i gairebé fràgil. Són obres, doncs, ben adaptades a la personalitat de l'entorn i que aconsegueixen crear un saludable espai d'intimitat i recolliment. L'espectador hi queda atrapat, i és susceptible de viure tot un procés emocional. D'entrada, somriu, per la ironia objectual i el joc de paraules, però poc després la ingènua dolçor es transforma en saliva amarga. Unes llàgrimes de vidre evocuen el mur de les lamentacions, i el món se sosté pels pèls com un mocador. Són treballs sorgits d'una època immersa en el tema dels fonamentalismes. En l'obra pictòrica, Baena es recorda de Magritte i pinta la mirada empresonada, condicionada, aturada.

El mur de les lamentacions, de Pau Baena. / LLUÍS SERRAT.

En l'exposició de Núria Merino a l'enigmàtica sala del Pou, titulada *De la por, l'alfabet i altres xarxes*, la poesia aflorix de la unió entre la pintura i la paraula. Núria Merino pinta lletres, paraules i frases que parlen del

foc, les fulles, la inquietud, la por. «He pintat des de la por de quan et perds per retrobar un camí», diu. D'una banda hi ha lletres escampades, desordenades, transformades, igual com de vegades ens traïcionem sen-

tint-nos pronunciar paraules infidels als nostres pensaments; i de l'altra, hi ha sopes de lletres aparentment caòtiques, però amb un sentit autèntic disposat en xarxa. Les dobles realitats i la capacitat de regeneració embolcallen aquesta pintura.

Tot plegat és de visita especialment recomanable. D'entrada, per conèixer i reconèixer el treball dels artistes comentats i, així, apropar-se al món sensible de dos dels molts autors que circulen pel món de l'art sense fer soroll. I a partir d'aquí, per deixar acaronar els sentits amb un edifici meravellós al mig de Torroella i una important col·lecció pictòrica encertadament distribuïda en espais monogràfics per les sales permanents. En aquest recorregut, l'espectador pot posar a prova els seus sentiments amb l'obra d'autors com Enric Ansesa, Isidre Manils, Assumpció Mateu, Amèlia Riera, Jaume García Antón, Guerrero Medina, Frederic Amat, Julio Vaquero, Xevi Vilaró, Narcís Gironell, Carme Sanglas, José Luis Pascual i Agustí Puig.

► **PAU BAENA I NÚRIA MERINO.** *País de Kafka i De la por, l'alfabet i altres xarxes*
Palau Solterra. Església, 10.
Torroella de Montgrí
972 76 19 76
Fins al 29 de maig

Música per veure i tocar

ASSUMPTA ROSÉS

● La sala d'exposicions ofereix, més aviat, l'ambient d'un taller. Hi ha gravats emmarcats i penjats a la paret, les maquinàries d'uns pianos també penjades o recolzades al mur, presentades com a *ready mades* o escultures pobres o de reciclatge. En un altre cantó de la sala, una caixa de vidre amb pedres ordenades i mig cobertes d'aigua, un piano de cua, uns amplificadors... No es pot dir que hi hagi desordre, però no hi ha l'ordre estudiat i estètic d'una exposició d'escultures o d'instal·lacions. Tots aquests objectes fan l'efecte de ser la projecció plàstica de la creació musical de Josep M. Balanyà, un músic poc convencional que afirma: «La meua música serveix no solament per escoltar sinó també per veure i tocar.» La taula de gravat podria semblar un complement didàctic per explicar el procediment dels

dibuixos penjats. Però més aviat evoca el component musical del treball i ofereix tots els elements per recrear els sons: el ròssec del burí sobre la planxa, la lima afinant els marges, la tarlatana fregant la tinta sobrer... La música popular ha recollit cançons de treball ancestrals que tots hem après de petits. Ara en nous escenaris d'activitat es generen mil sons d'una música nova que encara no tenim codificada. En una ocasió vaig escriure que el dolor és el so fonamental de la natura. Potser exagerava. La música del món, de la natura, del treball, de la festa i la creació pot ressonar amb els registres de totes les emocions.

► **JOSEP M. BALANYÀ.** *Estats de so/roll i d'ànima*
Museu d'Art Modern de Tarragona
Santa Anna, 8. Tarragona
977 23 50 32
Fins al 6 de març

Obra de Josep M. Balanyà. / EL PUNT.

El pensament està fet de material tangible

JAUME VIDAL

● Allò tan intangible com és el pensament agafa una forma molt evident quan es vol representar escultòricament. August Rodin en la seva popular creació *El pensador* va expressar la força psicològica d'un personatge mitjançant el modelatge i la textura d'un cos nu. El que hi ha dins pel que es veu fora.

Aquesta profunditat que expressa els anhels, les pors i els desitjos és la que vol atrapar l'escultora Carme Albaigés en les obres que presenta a Granollers i que combinen el polièster i la resina amb el ferro. També en la mateixa línia argumental presenta obra sobre paper.

Albaigés utilitza el recurs de la nuesa del personatge per despullar també les seves intencionalitats de tot vestigi de materialitat. La persona és per a l'artista allò que sent i allò que pensa. Res a veure amb el que són les directius del dia a dia actual: digue'm el que tens i et diré el que vals.

Un dels efectes que té reunir tot de figures humanes en un recinte artístic és el diàleg mental que pot establir-se amb l'espectador. Res més activador per a la reflexió que una figura observant el buit, el terra o potser dirigint la mirada al visitant. El conjunt, lluny d'expressar una col·lectivitat, mostra com la soledat és un estadi de sumes individuals que mai arriben a fer un tot. Aquesta obra es presenta a la primera planta.

En l'espai a peu de carrer, l'AB, i per continuar la seva perseverant tasca de fer didàctica de l'art, presenta fons de la galeria d'obra gràfica. Uns impactants treballs d'Antoni Clavé i els sempre inquietants universos de Joan Ponç. I treballs d'autors molt vinculats a la galeria com ara Vicenç Viaplana i Josep Uclés. També s'hi poden contemplar gravats de Montserrat Gudiol, Josep Maria Subirachs i Ràfols-Casamada.

► **CARME ALBAIGÉS.** *Inoït*
Galeria AB
Carrer Agustí
Vinyamata, 55. Granollers
93 870 73 52
Fins al 2 d'abril.